

ning ved Grandestævne er jo noget gammelt, men det, de tidligere have taget Beslutning om paa Grandestævne, er kun, hvorledes Jagten skulde udøves, og hvorledes der skulde fredes, om der skulde fredes helt eller delvis, men derved fratóg man jo ikke den enkelte Mand, men derimod dem alle, Jagtretten i den Tid, der blev fredet. Ligeledes er der en Bestemmelse i § 2, som er meget vidt forfæstlig fra de tidligere Bestemmelser. § 2 omhandler, hvorledes der skal forholdes med Fuglefangst i Urer og Bjerge, og bestemmer, at det skal vedtages ved Grandestævne, og saa hedder det: „Hvor ingen saadan Vedtægt er oprettet, deles den Fangst, der indvindes, efter de paagældende Brugs Marketal.“ Det er en ganske ny Bestemmelse, som ikke staar i nogen anden særøst Lov; den er indført ved dette Lovforslag, og den kommer absolut i Modstrid med Princippet om den lige Jagtret, som findes i § 1. Det vilde efter min Formening være en stor Indgriben i den bestaaende Ret at sætte en saadan Bestemmelse ind i Lovgivningen. I sidste Stykke af § 2 fastsættes det, at der, hvor der ikke er oprettet Vedtægter, skal staves Overenskomst til Veje om Vedtægter inden 4 Aar; hvis de 4 Aar hengaa, og der ingen Vedtægter ere vedtagne, skal Udbyttet af Jagten fordeles efter Marketal. Men deri ligger jo, at de, der tro at kunne faa Fordel ved at jage efter Marketal, modsætte sig Overenskomsten, fordi de med Sikkerhed vide, at de, hvis denne Lov bliver vedtaget, efter at de 4 Aar ere udløbne, ville faa Fordel deraf. Det er dog tydeligt, at Delingen efter Marketal ikke kan forstaas saaledes, at den retter sig efter Græsningretten. De have jo Græsningret og maa græsse deres Kreaturer efter Marketal, men anderledes er det med Hensyn til Fuglefangsten, som er snart her, snart der, og som jo ingen kan have Ejendomsret over, uden hvor den falder ned. Det kan vise sig, at den, der har det mindste Marketal, den mindste Lodsejer, kan have en Fugleplads paa sin Jord, eller at der kan blive oprettet en Fugleplads, som Fuglene kunne føge til, og saa skulde han, uagtet Fuglebjærgtet ligger paa hans Jord, nøjes med den mindste Andel. Jeg vil indrømme, at det kan se ud, som om der var noget urigtigt i, at den, der havde det største Marketal, ikke skulde have den største Andel, men man kan virkelig ikke saadan ved Lovgivningen bryde over tvært og sige: Nu tage vi fra den ene og give til den anden. Jeg tror derfor, at det ærede eventuelle Udvalg maa være meget opmærksom paa disse Ting. Den sidste ærede Tale henviste til, at de vare gældende allerede ifølge gamle

Vedtægter. Det ville vi jo nu faa at se; den højtærede Minister har jo indhentet Oplysninger og Vedtægter angaaende dette Spørgsmaal, og det vil da vise sig, om det er rigtigt; thi hervede vide vi jo ikke, om det er rigtigt, før vi se det paa Tryk eller skriftligt.

Formanden (Sofus Høgsbro):

Det ærede Medlem for Færøerne (L. Thomsen) har Ordet for en kort Bemærkning.

L. Thomsen: Skønt der ikke er særlig Anledning til nærmere at drøfte dette Lovforslag her i Salen, idet dets Stæbne jo nærmest maa bero paa de Oplysninger, som fremkomme fra Færøerne, skal jeg dog i Anledning af, hvad den sidste ærede Tale udtalte, sige, at man maa sondre mellem tre forskellige Ting i dette Lovforslag. § 1 andet Punktum omfatter den ene Ting, det er Jagten i Hauge eller Bø. Der skal naturligvis særligt Kendskab til Forholdene deroppe for at forstaa den Sondring. Jagten i Hauge eller Bø bestaar deri, at man skal ofre et Skud for at faa fat i vedkommende Fugl, det er altsaa med andre Ord Jagten med Skydevaaben, som her er Tale om; og den regnes ikke for noget, thi et Skud koster omtrent lige saa meget som en Fugl. Derfor har man fat den ligefremme Bestemmelse, at ved Jagt i Hauge eller Bø har enhver Gjer eller Bruger lige Jagtret. Men nu er der jo den Bestemmelse i Loven af 9de Februar 1854 § 1, at hvis de Vedkommende af en eller anden Grund kunne blive enige om, at der ikke skal jages, kan Halvdelen i Antal og Ejendoms- eller Brugsret af Interessenterne bestemme det. Det er den første Ting. Saa komme vi til § 2 første Stykke. Det handler om den vigtige Fangst af Fugle i Fuglebjerge etc, som naturligvis nok kan være forbundet med Livsfare, men som ikke koster videre Penge; det koster altsaa saa godt som kun Tid at hente Fangsten hjem, og det er efter særøste Forhold store Værdier, det her drejer sig om i Modsetning til Jagten i § 1. — § 2, andet Stykke, er en Bestemmelse, som gaar ud paa, at slaa Ejendomsretten fast, idet man inden 4 Aar skal sørge for paa de enkelte Steder, hvor det gøres fornødent, at faa Retssikkerhed bragt til Veje i Genhold til Lovforslagets nærmere Forrifter. Bestemmelsen sigter f. Eks. til det Forhold, at en Del af et Fuglebjerg er faldet ned og har dannet, hvad vi kalde en Ur, eller har været medvirkende dertil, og dette Fuglebjerg kan have tilhørt den ene Bygd og Uren som tilbøds var dannet i Forvejen tilhører en anden Bygd. En Ur er en Samling Sten,